Pregaria.cat

Entrada

No però sí

La Joana acaba d'entrar a casa. Arriba desfeta de l'oficina. Està en el departament de recursos humans i des de fa setmanes li toca acomiadar a molta gent. Fa el que pot. Segur que avui la pressió sanguínia li ha augmentat. Té al cap tots els rostres, i encara que tothom sap que ella tan sols és una empleada, hi ha qui descarrega el mal humor amb ella. Aleshores la Joana calla, i mira l'ordinador. Al cap d'uns estona: *perdona, no va en contra teu, és que m'ho veia venir i estic que no puc més. "* No et preocupis crec que deu ser part de la meva feina i menys mal que en tinc, no creus?"

Quan la Joana ha entrat a casa ha trobat els llums del menjador encesos, la porta de l'habitació de la Mireia oberta, i es veu el llit sense fer i papers per terra. S'imagina que la cuina estarà plena de plats bruts, una pila.... No pot més. Seu a la butaca i quasi de sobte com una tamborinada d'estiu, els seus ulls deixen anar la pluja. "Mira que els hi vaig dir, la mare està al límit, si us plau... .Abans de marxar deixeu la casa arreglada "

La Joana s'ha alçat, i agafant les claus surt al carrer a caminar. Sap per experiència que això és un recurs ja una mica antic que en moments límits l'ajuda a contenir-se. Camina ràpid i de tant en tant es para per mirar algunes botigues, especialment de roba. Lentament la marea va baixant, i quasi desapareix quan a la cafeteria Toful ha begut una tònica que li cau molt bé. Ara ja torna a casa, potser han passat tres quarts d'hora, i la seva cara ha canviat.

Quan entra ... un gran silenci. La llum apagada. La porta de l'habitació de la Mireia està mig oberta i la noia està a dintre treballant a l'ordinador. Cap paper a terra i el llit fet. *Hola, mare, on eres?.* "He sortit a veure uns vestits que em van cridar l'atenció". La Joana entra a la cuina i la troba neta, ordenada. La Mireia que sap molt bé com és la mare i el que li pot haver passat riu sota el nas, quan la Joana s'apropa pel darrera i li fa un suau petó al clatell. No es diuen res. No ha passat res. Tot és normal. Tot és com ha de ser.

28 »Què us en sembla? Un home tenia dos fills. Va anar a trobar el primer i li va dir:

»--Fill, vés avui a treballar a la vinya. 29 »Ell li va respondre: »--No hi vull anar.

»Però després se'n penedí i va anar-hi. 30 Aquell home anà a trobar el segon i li digué el mateix. Ell va respondre: »--De seguida, senyor.

»Però no hi va anar.

31 Quin d'aquests dos va fer la voluntat del pare?

Li responen:

--El primer. (Evangeli de Mateu 21, 28-31)

Jesús Renau sj.